

STORTINGET

Representantforslag 264 S

(2020–2021)

fra stortingsrepresentantene Gisle Meininger Saudland, Helge André Njåstad,
Kari Kjønås Kjos, Erlend Wiborg og Himanshu Gulati

Dokument 8:264 S (2020–2021)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Gisle Meininger Saudland, Helge André Njåstad, Kari Kjønås Kjos, Erlend Wiborg og Himanshu Gulati om å sikre at hjelpemiddelordningen er brukerorientert

Til Stortinget

Bakgrunn

Hjelpemiddelordningen er svært viktig for mange med ulike funksjonsnedsettelse og helseutfordringer. I dag reguleres tilgangen til disse ut fra hjelpemiddelets formål, enten til behandlingsformål eller for å bedre funksjonsevnen i daglige aktiviteter. I praksis betyr det at kommunene har ansvar for deler av hjelpemiddelordningen, mens staten har ansvar for det øvrige.

Hjelpemidler som anses nødvendige og hensiktsmessige for å bedre en brukers funksjonsevne i dagliglivet, ytes det stønad til etter folketrygdloven § 10-6 og § 10-7 første ledd bokstav a. I dette ligger en forståelse av at disse skal dekke dagliglivets situasjoner, som for eksempel kommunikasjon med omgivelsene (nærkommunikasjon), personlig hygiene, forflytning og stell av hjem og barn.

Hjelpemidler som er ment å bidra til opprettholdelse eller helbredelse av helsetilstand og funksjon, der eksempelvis hovedformålet er opptrening i form av habilitering og rehabilitering – såkalte behandlingshjelpemidler – omfattes imidlertid ikke av folketrygden. De skal dekkes av kommunen etter sektoransvarsprinsippet.

Det er ikke verken uvanlig eller gitt at en deling mellom stat og kommune er uheldig for bruker. I mange tilfeller vil en slik deling kunne være hensiktsmessig, blant annet for å sikre nærhet til brukers hverdag, men ikke dersom brukers interesser og behov tilsesettes på bakgrunn av rent byråkratiske regler og ikke en faktisk kostnads- eller nyttevurdering eller brukers behov.

Forslagsstillerne viser til at Fremskrittspartiet over tid har mottatt flere henvendelser fra brukere som illustrerer utfordringen med dagens ansvarsdeling etter formål. Det er ikke gitt at det er et så klart skille mellom formålene til hjelpemidler som dagens praksis forutsetter.

Ett eksempel er en bruker som først fikk innvilget stårullestol som behandlingshjelpemiddel, men opplevde å få avslag ved søknad om fornyelse av tilsvarende stol fordi formålet ikke lenger var ansett som et behandlingstiltak. Bruker fikk deretter avslag og ble isteden tilbudt en ordinær rullestol, dette til tross for at bruker selv opplevde en betydelig hjelp og nytte i hverdagen av stårullestol, og at den ønskede stolen hadde samme pris som en ordinær rullestol. Etter forslagsstillerens syn viser dette at byråkratiske og rigide regler tilsesetter brukernes behov, uten at det ligger en god begrunnelse til grunn, og at de derfor bør endres. Der bruker opplever fordeler av å fornye allerede innvilget hjelpemiddel til tilsvarende hjelpemiddel, bør det kunne innvilges dersom det ikke er vesentlig dyrere. Brukers ønsker og behov må i større grad gå foran sektorprinsippene.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

1. Stortinget ber regjeringen gjennomgå og fremme forslag til endringer i lov og i ansvarsdelingen for tildeling av hjelpemidler, slik at brukers behov og ønsker kan imøtekommes der det ikke ligger andre tungtveiende hensyn til grunn.
2. Stortinget ber regjeringen sikre at mennesker som har hatt en type hjelpemiddel, får det hjelpemiddelet på nytt når det skal fornyes, dersom brukeren selv ønsker det.

8. april 2021

Gisle Meininger Saudland

Helge André Njåstad

Kari Kjønaas Kjos

Erlend Wiborg

Himanshu Gulati